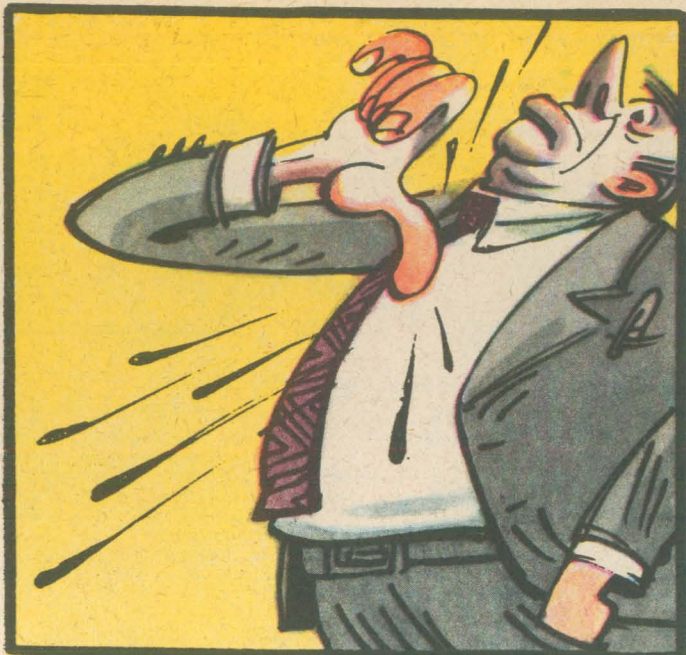

ЖОВТЕНЬ

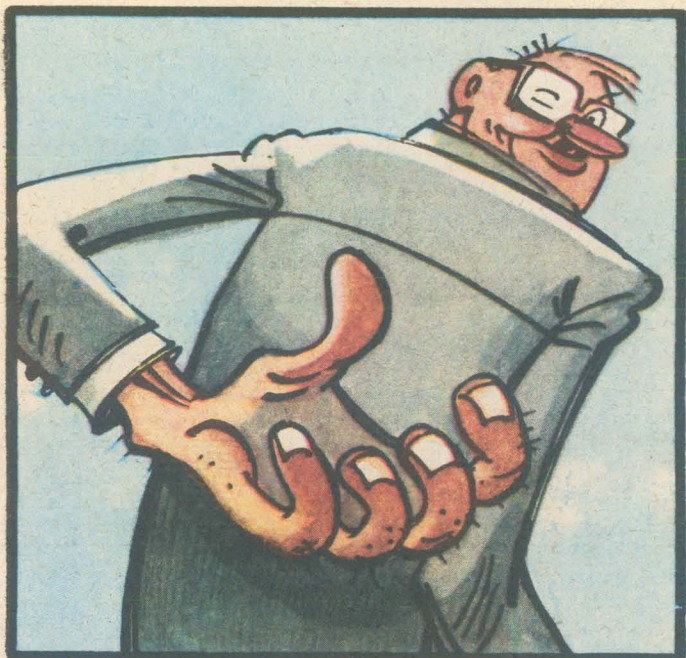
1985

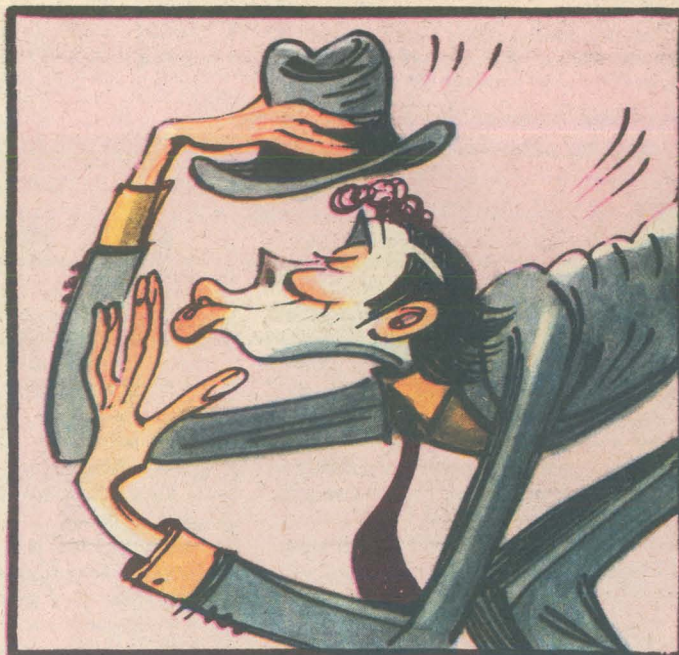
Жест зарозумілого.

Жест алкаша.

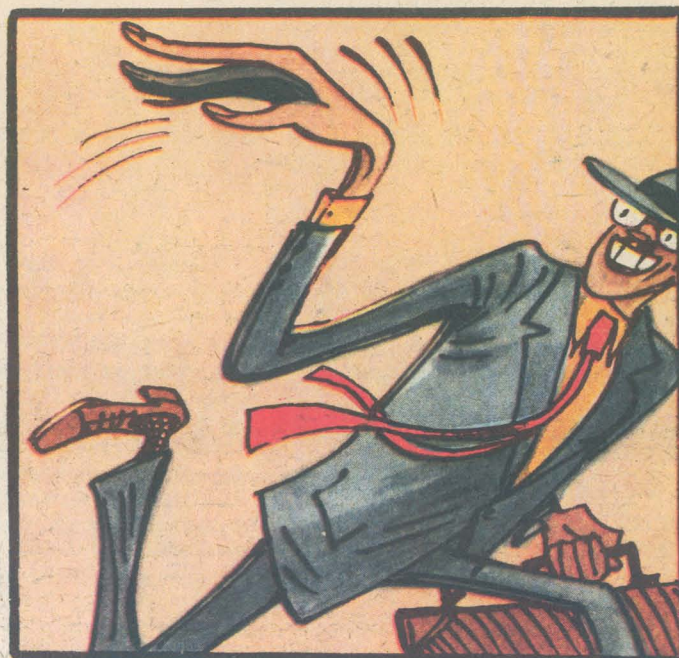
Жест хабарника.

Жест підлабузника.

Жест самодура.

Жест біглого татуня.

Угробив стільки він нового.
І стільки закопав ідей...
Та віримо: ось-ось для нього
Уже проб'є останній день!

Розповідають, що один роменський голова колгоспу, повертаючись із районної наради, де йому дуже перепало за господарські справи, несподівано наказав водієві підвернути на міський пляж. День був літній, паркий, береги Сули рясніли відпочиваючими. «От би хоч на кілька днів отаку силу мені в колгосп»,— думав він, придивляючись, хто ж там прохолоджується. Раптом—тиць, а на піску в плавках знайомий хлопчина лежить, і такий уже засмаглий, що аж пара над ним клубочиться.

— О-о-о, Зінко Шкумат! А ти чого тут?!— дивується голова.— У нас на фермі нема кому раціон скласти, а зоотехнік на міському пляжі розкошує.

— А я тепер у промисловій сфері,— відповідає.

— У промисловій? А хіба там вища жирність?..

І ще не одного з тих, кого готували у кадри для села, зустрів голова на березі річки. Чим тільки вони не займаються у Ромнах, аби лиш поділі від сільського господарства.

тар,— в тон йому відповідь Григорій Васильович.

Тоді до розмови підключається випускник Київської сільськогосподарської академії Анатолій Миколайович Мавло. Взагалі, погомоніти професійно тут є з ким: у цьому порівняно невеликому колективі працює не один десяток випускників сільськогосподарських вузів і технікумів.

До двохсот сільських спеціалістів осіло і на заводі автоматичних телефонних станцій. Вчений агроном, випускник сільгоспакадемії

Відділ головного механіка в будівельно-монтажному управлінні «Ромнипромбуд» очолює випускник Мелітопольського інституту механізації сільського господарства Микола Павлович Зінченко, якому допомагають випускники сільськогосподарських технікумів Григорій Олексійович Єна, Василь Степанович Кубатко та інші— їх серед будівельників теж не один десяток.

Немало агрономів, зоотехніків, ветспеціалістів на заводі «Поліграфмаш», швейній і тюлевій фабриках, консервному заводі, у сфері торгівлі і т. ін. Всього ж у Ромнах— зауважте, не в Сумах, не в Києві, а лише у Ромнах!— осіло понад шістьсот дипломованих фахівців сільського господарства, і половина з них працює абсолютно не за фахом.

Як вони здійснюють інтенсифікацію виробництва, неважко уявити хоч би з таких даних: десять років будується ливарний цех на заводі «Поліграфмаш», а кінця тому будівництва не видно, на 40 тисяч карбованців нового, сучасного устаткування мертвим капіталом лежить на консервному заводі, в той же час підприємство неспроможне переробити овочі, що надходять з господарств, тільки 9 процентів промислової продукції району випускається з державним Знаком якості, а втрати від браку в минулому році перевищили 200 тисяч карбованців.

Та чи не досить? Давно-бо сказано: біда, як швець пектиме пироги!..

А. ВОРОПАЙ,
спец. кор. «Перця».

Сумська область.

АГРОЗООЗАЙДИ

— Олексю! Ти ба!.. Я його з дня на день у селі жду, така гаряча пора, а вчений агроном у жнива пляжиться... Яким вітром тебе сюди занесло?

— А я тепер на торговельній ниві,— повагом відповідає вчений агроном.

— Ми ж тебе в академію рекомендували, ми тобі й стипендію платили, ми на тебе сподівалися...— аж зблід голова.— Нумо, зодягай штани, поїдемо зараз у село!

— Не буде діла, в село їхати у мене пропала охота,— вискалив зуби молодик і поліз у воду.

А тут на берег вихлюпується інший знайомий.

На заводі «Тракторозапчастина», який спеціалізується на виготовленні рульових тяг до тракторів і автомобілів, збирає «нектар» дипломований зоотехнік-бджоляр Віктор Васильович Сніжко. І хоч пасіка до рульових тяг має таке ж відношення, як корова до кран-балки, бджоляреві байдуже, тим більше, що є з ким одвести душу. Зустрінувшись із заступником директора, випускником Львівського лісотехнічного інституту Григорієм Васильовичем Вознюком і шкилюють один з одного:

— Уявляю, яка оце в лісі розкіш: озон, прохолода, ягоди, грибочки,— закине Віктор.

— А на полях гречки цвітуть, бджоли натягнули струни по нек-

Олександр Сергійович Цуп освоює новий для нього фах інженера-будівельника, інший агроном з вищою освітою Олександр Григорович Тищенко— столярує, вихованка Дніпропетровського технікуму землевпорядкування Неоніла Олександрівна Хоменко— технік-технолог ВТК, а вчений зоотехнік, випускник Одеського сільгоспінституту Олександр Капітонович Мартинов очолює бюро планування відділу постачання. Іншим разом у дискусії з питань планування як розійдеться:

— Створимо,— каже,— півторарічний запас кормів для великої рогатої худоби! Забезпечимо по шість кормових одиниць на умовну телефонну станцію!..

ПІЗНЬОГО вечора до мене подзвонив Юрко:

— Вадиме, ти спиш?

На це запитання я відповів цілком упевнено:

— Ні, ще не сплю.

— Тим гірше для тебе,— сказав Юрко.

— Чому? — запідозрив я щось неладне.

— Хоча б тому, що я зараз скажу тобі таке, від чого ти вже не заснеш до ранку.

— Коли певен, що саме так буде, то не кажи.

Але він на це не зважає.

— Ти мені найближчий товариш і повинен знати мою думку про тебе. В цю хвилину я не можу мовчати, час настав.

— Що стряслось, викладай, нарешті! — почало вже розбирати і мене.

— Нашого голову забирають в облпллодоовочгосп! — приглушеним голосом повідав він, наче боявся, щоб хтось не підслухав.

— Це давно не новина,— зауважив я.

— Так, не новина,— погодився Юрко.— Але ж тепер головою буде Тихопляс! Уявляєш?

Сашко Тихопляс, головний агроном,— ерудована, культурна і принципова людина, але... Юрко мій товариш, і я сказав:

— Та ну?!

— От тобі й «та ну»,— зрозумів мене по своєму Юрко.— А я оце думаю, чому головою має бути якийсь Тихопляс, а не ти? Ти ж можеш...

— Облиш,— зупинив я Юрка,— якщо вже з-поміж нас вибирати, то я голосую за тебе і тільки за тебе.

Однак Юрко не погодився.

— Ти мене знаєш, друже,— сказав бадьорим голосом,— слів на вітер я не кидаю. Ти і тільки ти! Ну, до завтра!

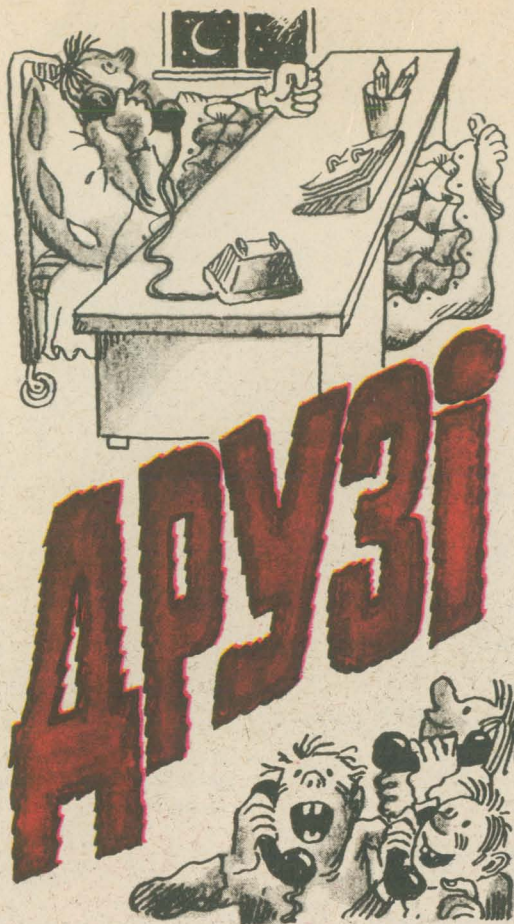
Юркова пропозиція видалася мені смішною, але і його самого я згадав лише, так би мовити, з делікатності, заради приємного компліменту, бо таки ж далеко йому до Сашка Тихопляса. Проти нього він — пігмей, не більше. У кріслі голови він матиме вигляд гави у сідлі. Міркуючи отак, ліг спати. Але сон не приходив. Юркові слова про те, що я годен бути головою колгоспу, розбурхали мої думки. «А що, як він правду каже? — міркую.— Бо ж я не гірший від інших. Люди такого віку, з такою освітою, як у мене, стають начальниками управлінь, главків, навіть міністрами. Та я...» Однак захотілося порадитись іще з кимось із друзів. Підвівся швиденько, набрав телефон Михайла Балябухи. Довго слухав гудки, нарешті трубка сонно мугикнула:

— Гмм...

— Це ти, друже? — гукнув я.

— А хто ж іще? І надало тобі дзвонити серед ночі, розбудив усю сім'ю. Що там у тебе стряслося?

— Розумієш, така штука, дивасія, одне слово. Щойно подзвонили мені, що на місце нашого голову рекомендують — кого б ти думав?

ГУМОРЕСКА

— Не знаю, мені байдуже. Нехай хоч дідька лисого,— позіхнув у трубку Михайло.

— Гірше дідька лисого. Тихопляса,— як можна трагічніше вимовив я це прізвище.

— Гм, а ти б кого хотів? — поцікавився Михайло.

— Тебе, тільки тебе і більше нікого. Ти все можеш...

— Не валяй дурня,— ніби аж образився Михайло,— якщо не хочеш Тихопляса, то бути головою тобі.

«Так, так, значить, і цей за мене,— залоскотало мені на душі.— Ану, що скаже з цього приводу Олег Сопілочка? Я ж його колись рекомендував у відділ кадрів».

З Олегом я розмовляв без ніяких хитрощів, напрямки:

— Пробач, друже, що так пізно турбую, але не можу не поділитися з тобою своєю радістю. Оце думаю завтра тебе на голову пропонувати. І не клади собі відбрикуватися. Усе вже вирішено між нами, твоїми друзями.

— Ні, ні, ні,— залепетав розгублено Олег.— Я, я, по-перше, той, не дуже здоровий, потім же дисертація... А чому, власне, мене? Є ж набагато здібніші!

— Хто? Кого маєш на увазі? — уточнюю.

— Тебе, наприклад,— не роздумуючи, відказав Олег,— кращого нащо й шукати.

«Збоку видніше,— думаю,— отже, Юрко не помилився». Для годиться сказав Сопілочці:

— Скромність тут ні до чого. Залежить усе від тебе.

До ранку я встиг подзвонити ще трьом приятелям. Усі вони теж затято стверджували, що тільки я мушу бути головою. Отож більше сумнівів у мене не було.

— Отже, моя хороша,— сказав я вранці своїй Тетяні,— не даремно мовиться: «Вірні приятелі — то найбільший скарб».

Подумки ж докінчив: «Будеш і ти скоро головою».

...Збори відбулися увечері, після роботи. Секретар парткому побажав колишньому голові сягнути нових вершин і звернувся до нас:

— Кого ж, товариші, ви рекомендуєте на нового голову, кому довіримо кермо нашого колгоспу?

«Ну ж, друзі мої, час настав, сміливіше! Скажіть на весь голос те, що казали мені сю ніч по телефону»,— звертаюся в думках до приятелів, чекаю — ось-ось почнуть вони виступати, рекомендувати мене, а я буду ніяковіти і злегка відмовлятися. Секретар жде, а друзі мовчать, ані пари з вуст і всі потай зиркають на мене.

— Кого ж? — не терпиться секретареві.

І тут до мене дійшло, чому мовчать мої друзі. «Треба,— думаю,— почати мені першому. Назву кандидатуру когось із них. Він у відповідь — мою, і діло піде, закрутиться, завертеться».

Вийшов на трибуну, дивлюся — мої друзі так уже ж благально, так уже ж красномовно дивляться на мене, як не скаже кожен: «Мене, мене назови! Я, я хочу головувати». А Юрко непомітно для інших пальцем собі в груди тисняє. Ах ви ж фарисеї, кар'єристи! Ну, діждетесь у мене!

— Головою нашого колгоспу пропоную себе! — сказав на повнім серйозі, а народ, бачу, посміхається. Із заднього ряду почулося: «Тю!» Ситуація для мене зрозуміла: — Не хочете мене,— тут же далі веду,— пропоную Тихопляса. Розумнішої людини серед усіх нас не знайти.

У відповідь — оплески, вигуки: «Правильно! Тихопляса!...»

Після зборів багато хто мені тиснув руку за хорошу кандидатуру і між іншим зауважував:

— Ми й не знали, що ви такий жартівник.

— З такими друзями, як у мене, не те що в жартівники — у дурні можна пошитися,— відповідав я. Подумки, звичайно.

Іван ГАЙДАЙ.

м. Херсон.

Феодосій МАНДЗЮК

ЧОМУ

— Чому кафе в селі назвали «Мрія»? — Спитав турист у діда Єремія.
— Бо там, — сказав йому відверто дід, — Лиш мріять можна про смачний обід.

ДИСЕРТАЦІЯ

Про ворота і про тин
Кандидатську втяв Мартин.
Наукова та робота —
Ні у тин, ні у ворота.

ОРАТОР

Коли в руках у нього папірець,
То на трибуні він — співець.
Коли ж немає папірця,
То бекає, як та віця.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Як відомо, до послуг бюро ритуального обслуговування люди вдаються не від радощів. Саме тому від працівників цієї служби вимагається максимум уваги, чуйності, тактовності і чіткості. Та саме цього у роботі комплексного бюро ритуального обслуговування міста Борисполя гостро бракувало. А керівництво місцевого комбінату комунальних підприємств, якому це бюро підпорядковане, дивилося на численні порушення крізь пальці, що й породило, істотно, скарги до редакції.

Начальник Київського обласного управління комунального господарства Л. Х. Черненко повідомив Перцеві, що за допущені недоліки в роботі начальника комбінату Гноевого Ю. А. та головного інженера Хворостенка І. Н. з їхніх посад звільнено. Вжито заходів для поліпшення роботи бюро. Зокрема, створено духовий оркестр, налагоджено роботу автотранспорту, розширено кількість послуг, що надаються населенню. Найближчим часом буде вирішено й питання про виділення кращого приміщення для комплексного бюро.

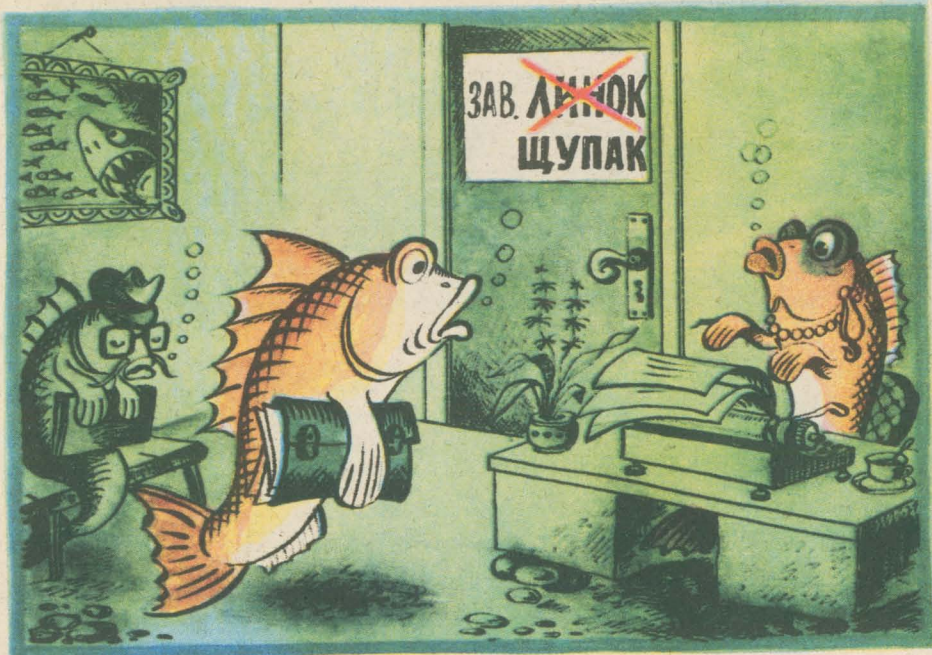
АНОНІМНИКИ, НАКЛЕПНИКИ ТА ІНШІ...

Мал. В. СОЛОНЬКА

Ні дня без рядка.

Мал. А. БОРДУНІСА

— А куди подівся попередній зав?
— Його з'їв перший заступник.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

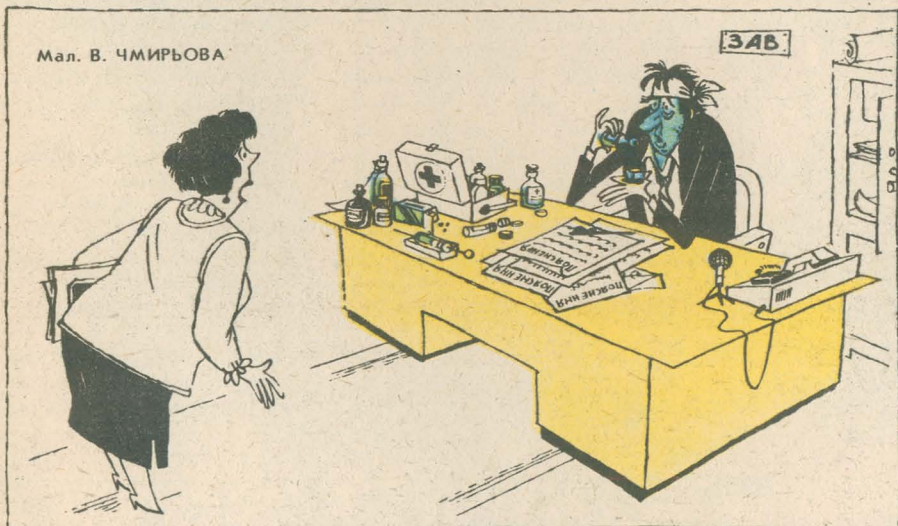
Осуд анонімника у печерні часи.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Скільки я на нього чорнила перевів — на десятих би вистачило. А він ще ворушиться!

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Прибула чергова комісія по анонімці...
— Кличте, я готовий!..

Поштова скринька

Щерця

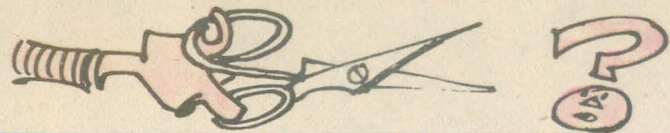
ФАКТ НАЯВУ

Є така порада: «Сім разів відміряй, один раз відріж». Колиш (я вже й не пам'ятаю коли саме, хоч маю за плечима не один десяток літ) легко було пересвідчитися у її мудрості: йшов у магазин або в аптеку, вибирав собі ножиці (від великих до малюсінських), платив карбованець з копійками і різав ними щось на здоров'ячко.

Нині ж придбати ножиці в Житомирі — проблема. Аптеки, як пояснив мені письмово начальник обласної «Медтехніки» тов. Гриневич, одержують лише четверту частину від потрібного, а це стільки, що й лікарням та поліклінікам не вистачає. У магазинах вони теж бувають так рідко, що годі сподіватися де-як їх надибати.

А здавалося б, що може бути простішого: два кінця, два кільця, посередині цвяшок. Кожна дитина цю загадку відгадає. Та, видно, чи то торгівля, даючи заявки на ножиці, жодного разу не міряла, а відразу різала, чи промисловість, навпаки, довго приміряється. Та факт, як той казав, наяв.

П. КОСТЮЧЕНКО.

Дві задачки

Пропоную розв'язати дві задачі, складені на фактах господарської діяльності керівників колгоспу імені Чкалова Корецького району Ровенської області.

1. За державною звітністю, на морозівській молочнотварній фермі № 1 утримується 168 дійних корів і 50 корів на відгодівлі. Коли ж заглянути в наряди на оплату праці, то видно, що доярки годують і доять 255 корів. Якщо врахувати, що найгірша корова усе ж таки дає молока більше, ніж, скажімо, цап, то питається: як можна назвати подібну звітність?

2. У 1979—1980 роках колгосп придбав два доільних агрегати загальною вартістю 2143 карбованці, які досі не встановлені, хоч за них уже заплачено 1516 карбованців амортизаційних відрахувань. Питається: яка риса притаманна голові правління колгоспу І. В. Гринюку?

М. САВЧУК.

Дещо про принципи

Мабуть, жодна позитивна характеристика не обходиться без того, щоб характеризованого не назвали принциповим. Бо якщо людина — ні риба, ні м'ясо, то який, вибачте на слові, з неї працівник.

Але тут, знаєте, нюансик є. Одна річ, приміром, сказати, що такий-то товариш вчинив принципово, і трохи інша — що він так робить з принципу.

От, наприклад, характеризуючи голову колгоспу «Комуніст» Я. С. Савицького та голову місцевої сільради М. С. Тропака, заступник голови Мостиського райвиконкому І. М. Мартишко вживає прикметник «принципові». Двох думок тут бути не може: хвалить їх Іван Максимович.

А от про жителя села Старява 79-річну Ганну Василівну Турчин він каже, що «це вона робить із принципу»: мовляв, уперлася стара, і хоч ти їй кілок на голові теши.

Два з половиною роки тому бабі Ганні й не снилося, що її скромна особа фігуруватиме у райвиконкомівському листуванні, та ще й у такому не зовсім позитивному плані. Поралася собі тихесенько на городі, навіть місцевому начальству очі не мозолила, бо клопотів вистачало: чоловік, інвалід війни другої групи, помер, із сина, також інваліда другої групи, помічник не такий, щоб дуже. Аж коли це навесні 1983 року завітала на той город ціла комісія у складі бригадира рілочної бригади Ф. М. Пунейка, обліковця М. І. Подільчик, голови земельної комісії В. П. Панич та сусіди Е. А. Гладкого і повеліла:

— Ану, забирайтеся звідси зі своєю лопатою. Віднині ці вісім соток належатимуть Гладкому.

Оскільки сили були нерівні, Ганна Василівна відступила під захист закону, вбачаючи його в особі голови колгоспу.

Проте справедливість устали Я. С. Савицького подала голос лише восени, коли правління колгоспу попередило нахабу-сусіда, що ділянку виділено йому неза-

конно і її треба повернути після збирання врожаю. Голос справедливості подала, але не восторжествувала, бо Гладкий виконав рішення правління лише наполовину: урожай зібрав, а городу не віддав.

Наступної весни уже збори уповноважених колгоспу зажадали від Гладкого повернути окуповану територію. Гладкий і це рішення саботував.

Все ще сподіваючись, що законність можна так же легко відновити, як і порушити, Ганна Василівна звернулася до голови колгоспу.

— Ідіть до голови сільради, — відмахнувся Я. С. Савицький, — це його прерогатива.

Не знаючи, що таке прерогатива, Г. В. Турчин усе ж таки послухалася поради.

— Звертайтеся до голови колгоспу, — відфутболив її М. С. Тропак. — Земля — це його юрисдикція.

— Ну як, бабо, ваші справи? Посуваються? — весело запитував її сусід Гладкий навесні цього року, втретє засаджуючи чужий город.

А чим вона могла його вколоти? Тим, що має на руках дві відповіді, за якими нібито город їй повернуто і навіть якусь компенсацію виплачено? Так сусід, почувши про них, ще більше розвеселиться.

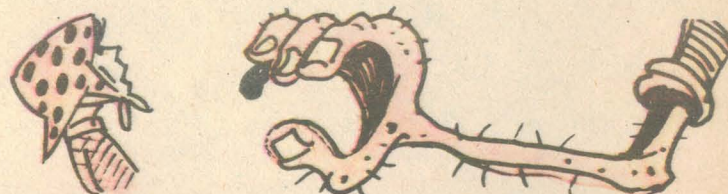
— Не розумію, — дивується заступник голови райвиконкому, — що цій Турчин іще потрібно? Виділив же колгосп їй дев'ять соток. Віддалік, правда, але могла б кілька років потерпіти, поки ми цього Гладкого приборкаємо. Може, навіть вирішимо питання про притягнення його до кримінальної відповідальності. Не інакше, як вона ту ділянку з принципу не хоче обробляти.

А цікаво, чим керуються керівники села і колгоспу, та й сам Іван Максимович, потураючи нахабі?

Принаймні, принциповістю тут і не пахне.

В. ВОВЧЕНКО.

Львівська область.

І на цьому спасибі!

Торік газовики виробничого об'єднання «Одесагаз», мудро керовані начальником Е. Г. Годіним, налягли на газифікацію міста Березівки. Трошили тротуари, викорчували дерева, копали траншеї на вулицях Леніна, Горького, Карла Маркса. Зварювали, смоліли, покривали ізоляційною плівкою труби. Словом, робота кипіла.

Але кипіла недовго. Спала серпнева спека і з траншеї повіяло холодком. А до перших приморозків ентузіазм газовиків википів зовсім і вони зникли з Березівки.

Просмолені труби, траншеї, готові прийняти їх у своє лоно, залишилися просто неба.

Цієї весни спеці з об'єднання прилетіли в Березівку разом з першою ластівкою. Але заспівали не весняночку, а фальцетом вигукнули «Ой-ой-ой!», що в перекладі означало:

оскільки траншеї замулилися, пообвалювалися, труби саморозізолювалися, газифікацію треба починати практично заново. Побідкавши, хлопці-газовики знову з головою пірнули у траншеї, прикипіли смолою до труб. Під цілеспрямованим керівництвом того ж Е. Г. Годіна.

Працювали до першого авансу, а потім — привіт тьоті Моті!

Що й казати, мудро придумано. Якщо таким робом газифікувати і надалі, фронт робіт не на одну п'ятирічку гарантований.

Єдине тишить жителів райцентру: за ці два роки стільки накорчовано акацій, ясенів, дубків, шовковиць, стільки, як мовиться, наламано дров, що на десять зим буде чим топити. І на цьому спасибі.

М. ВУДВІН.

Березівські консультації

«Недавно купив я електробритву «Харків-33». Бритва хороша і голила непогано. Та от біда: протерлася сіточка, оскільки її надовго не вистачає. Запасної завод чомусь у комплект не додає, а придбати нову практично неможливо. Принаймні, шукав я її у Полтаві, Миргороді, у Києві обійшов не тільки магазини, а й майстерні по ремонту електробритв, і скрізь одна й та ж відповідь: сіточка — великий дефіцит. Я певен, що таких власників-невдах чимало. Невже керівники заводу не розуміють чи не враховують, що це ненормально — випустити бритву і не забезпечити торгівлю й побутову службу деталлю, без якої бритва придатна хіба що для лущення горіхів?»

М. БОНДАРЮК.

с. Пригородок
Хотинського району
Чернівецької області.

— Усе керівники харківського заводу розуміють, усе враховують. Ви ж самі пишете: сіточка — це деталька. Ціна їй — копійки. А бритва два червонці з хвостиком коштує. Отже, вигідніше одну бритву продати, ніж купу сіточок. Отож з їхньої точки зору все нормально виходить.

«У нашому колгоспі імені XXII з'їзду КПРС п'ять комплексних бригад. До найвіддаленішої —

12 кілометрів. Без телефонного зв'язку не обійдешся. А телефони на бригадах уже другий рік не працюють. Скільки ми вже паперу і нервів на листування з начальником райвузла зв'язку Б. А. Біднярським перевели — підрахувати важко. А толку ніякого. Що нам робити?»

А. ГОЛЬДМАН,
голова колгоспу.

Березівський район
Одеської області.

— Попросити керівників району, нехай командирують Бориса Антоновича у найвіддаленішу бригаду і тримають його там доти, поки не додзвониться у райцентр. Гарантуємо, що це допоможе.

«Наші квартири заливає дощова вода. Через це замкнуло електропроводку, стіни, стеля, меблі покрилися цвілью. Зверталися в ЖЕК № 15, житлово-експлуатаційний відділ, Довганцівський райвиконком, буквально молили, щоб відремонтували дах, — і даремно. По кімнатах у гумових чоботях ходимо. Як нам далі бути?»

МЕШКАНЦІ квартир № 34 і 35 будинку № 70 по Дніпропетровському шосе.
м. Кривий Ріг
Дніпропетровської області.

— Як повідомили нам з міськради, є думка підселити вас на квартири керівників жеку, житлово-експлуатаційного управління і райвиконкому. До закінчення ремонту. Звичайно, було б краще просто обміняти квартири, але товариші з міськради не погоджуються. Кажуть, що це — негуманно. Певно, мається на увазі, що несподівано змушувати жеківських та райвиконкомівських діячів замість капців гумові чоботи вдома носити.

«Приміщення медпункту нашого села у такому стані, що зайдеш туди з нежиттю, а вийти можеш із запаленням легенів. Дах — наче решето, підлога провалилася, двері перекошилися, стіни потріскалися. Голова колгоспу імені Карла Маркса О. В. Максименко частенько проїжджає мимо, але допомоги в нього ніяк не допросимося. Чому він так ставиться до нашого здоров'я?»

ЖИТЕЛІ села Фурманівки
Новоукраїнського району
Кіровоградської області.

— Обстеження Олександра Вікторовича показало, що в нього вселився вірус байдужості. Потрібен курс інтенсивного лікування.

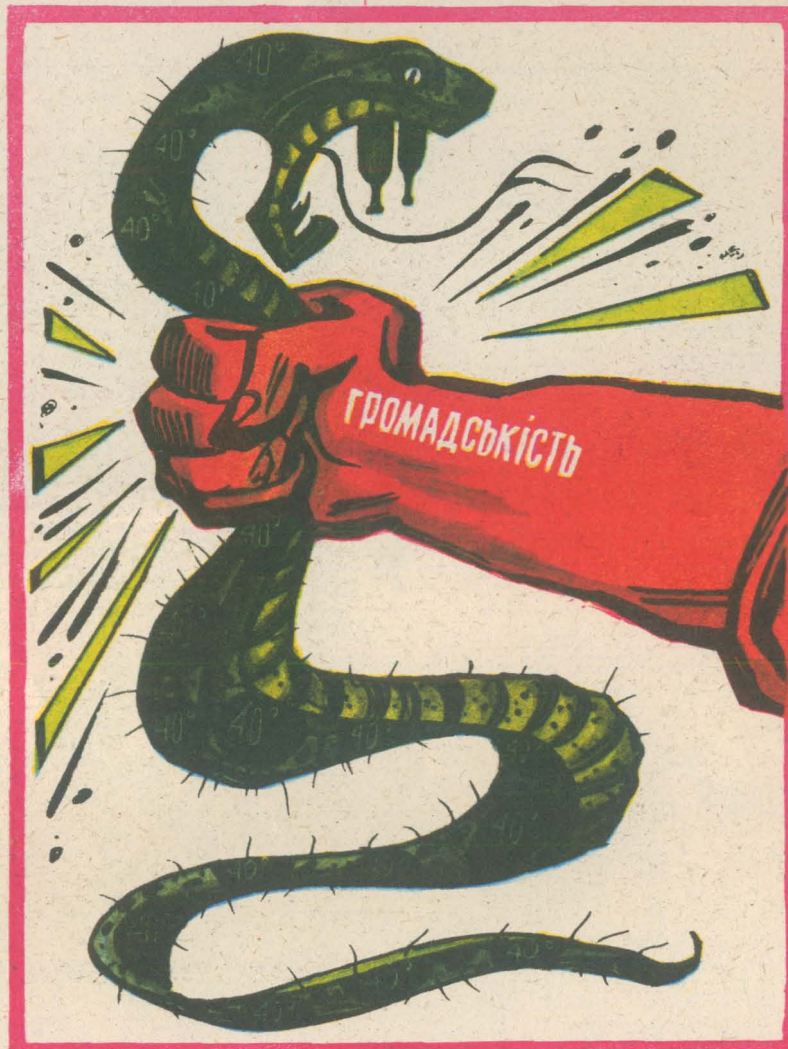

П'ЯЦТВУ – БІЙ!

Під таким девізом «Перець» видав дві серії карикатур, своїм вістрям спрямованих проти пияцтва й алкоголізму. Редакція радить використовувати їх для оформлення стінних газет, «Вікон сатири» і стендів «Комсомольського прожектора».

У цьому номері журналу вміщуємо частину малюнків, які ввійшли до цих двох серій.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Знищимо гада!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

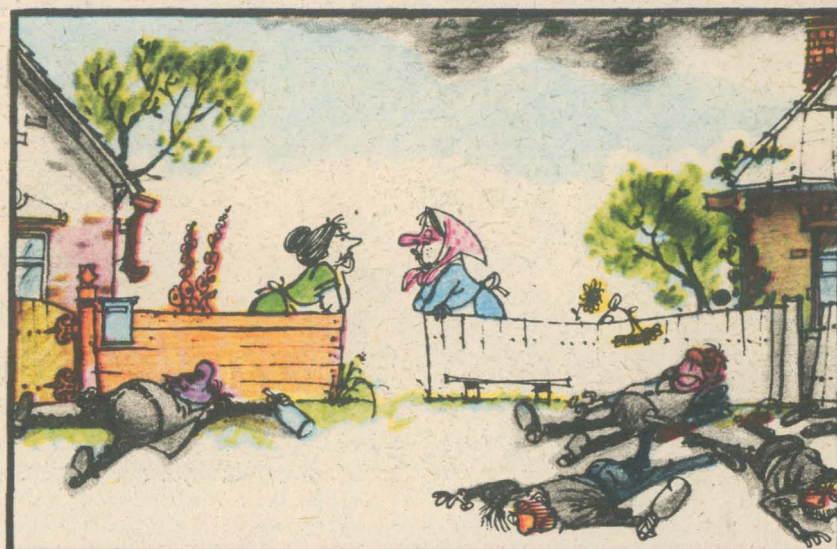
— О, це він, мабуть, з чортами прощається, лапи тисне...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

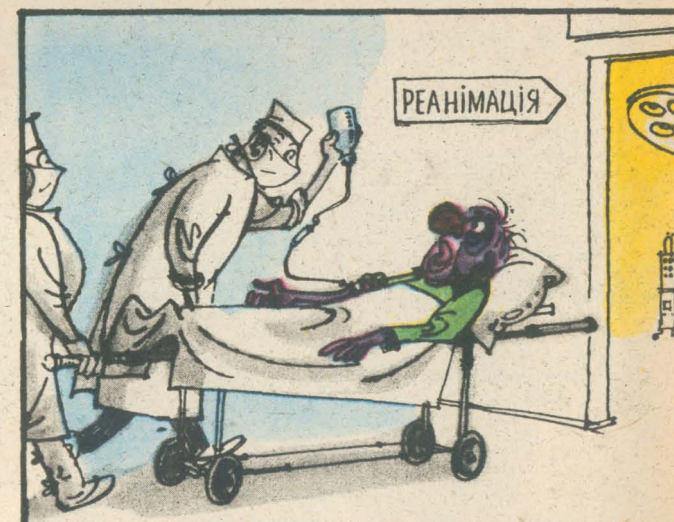
Зупинити злочинство!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— А в мене, бабо, самогон, як бачиш, сильніший, ніж ти гониш.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Скажіть, лікарю, а я ще пити зможу!..

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

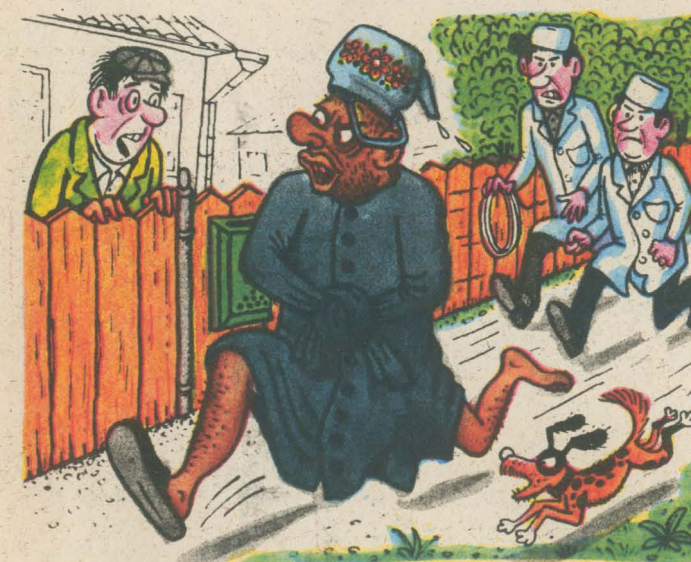
Спочатку він її за горлечко, ...а потім вона його за горло.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Тобі, Петре, повезло — від горілки помер! А нам зараз... Ех!

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

— Кажуть, що ти від білої гарячки лікуєшся!..
— Брешуть, виписався!

ПІД КУТОМ 40°

- Був до того слабкий духом, що пив лише міцні напої.
- Якщо вже гнати самогон, то в три шиї!
- Народився у сорочці, але згодом пропив і її.
- Як швидко знаходять спільну мову ті, хто не може ворухнути язиком!

Олег СЕІН.

БЕЗВОДДЯ НЕ ЗАГРОЖУЄ

У безводному Голопристанському районі на Херсонщині жителі села Добровілля Л. Г. Пильницький. Її подвір'я геть zalite водою від прорваного ще взимку водопроводу на вулиці Піонерській. Позбавлені через це води далекі та близькі сусіди щиро заздять Л. Г. Пильницькій і не без підстав вважають, що директор місцевого радгоспу Ю. С. Мірошніченко чомусь особливо прихильний до неї, бо ремонтувати водопровід не збирається, маючи, вочевидь, намір таким робом забезпечити її водою на все життя.

МЕДИКИ ВІЯВИЛИСЯ БЕЗСИЛИМИ

КИЇВСЬКА ОБЛАСТЬ. Уже рік потребує допомоги «медична допомога» — автомобіль «Москвич-2140», який належить лінійній амбулаторії станції Миронівка. Ще у жовтні 1984-го працівники амбулаторії здали

спрацьовані шини свого «Москвича» для наварки — через місцеву райсільгосптехніку на Броварський шинно-ремонтний завод. Відтоді про шини — ані звуку. Усі спроби медиків з'ясувати їх долю виявилися марними.

РЕКОНСТРУКЦІЯ НА МАРШІ

ЛИСЯНКА ЧЕРКАСЬКОЇ ОБЛАСТІ (від власкора ТАП). Два роки тому за вказівкою місцевого керівництва було розпочато реконструкцію головної вулиці райцентру. Її попередні підсумки такі: викорчувано десятки дерев, викопано безліч каналів, розкидано масу бетонних труб, кілець та бордюрів, упродовж всієї вулиці вирошено двометрові бур'яни. Окрім того, мешканці вулиці позбулися п'ятдесяти трьох курей і курчат, а також сімох півників. Це куряче поголів'я стало жертвою лисиць та двох її лисенят, які, скориставшись тим, що люди тут перестали їздити і ходити, поселилися в одній із бетонних труб.

Остаточні результати реконструкції будуть опубліковані штаб-квартирою ТАП найближчим часом.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

На роботу голова колгоспу «Дружба» (село Свердловівка на Вінниччині) Мельник С. В. їздив, як на екскурсію. Сам він жив за кілька десятків кілометрів від керованого ним господарства і вперто не бажав перебиратися у село. А коли він і приїздив до колгоспу, то довго на фермах і полях не затримувався. Ясна річ, що це негативно позначилося і на економіці колгоспу, і на трудовій дисципліні, і на ставленні спеціалістів до дорученої справи. Подібне «дистанційне управління» не влаштувало колгоспників, і вони написали про це редакції.

Секретар Липовецького райкому партії тов. М. Пасека повідомив Перцеві, що за недовіли в роботі, нетактовну поведінку на Мельника С. В. накладено партійне стягнення. А рішенням загальних зборів колгоспників його від обов'язків голови звільнено.

КАПОСНА ГРУША

БАЙКА

— За що цю Грушу хвалять без упину?
— Діждатися 6 мерщій її загину!
— Яка із неї користь у саду?
— Стовбичить тут, усім нам на біду...
— Вона ж на нас щоденно кидає тіні!
— Невже Господарю її зрубати лінь?
— Таке нещастя, друже, нам з тобою! — Пащекував Будяк із Кропивною.

Петро ГРИШКО.

ЗАБЕЗПЕЧЕНІ!

АМЕРИКАНСЬКА ЩЕДРІСТЬ

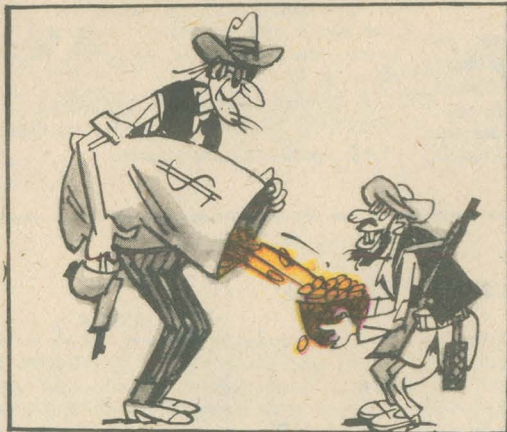
Мал. В. ГЛИВЕНКА

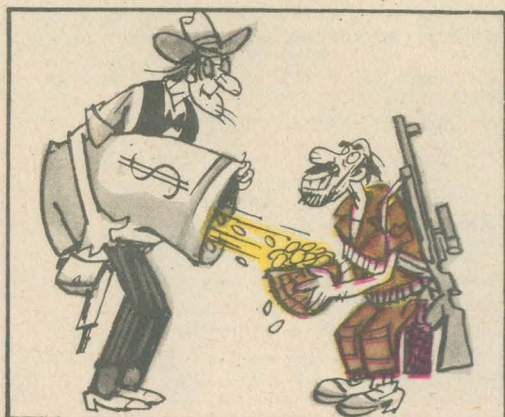
Для чилійської хунти.

Для нікарагуанських «контрас».

Для афганських душманів.

Для сальвадорських запроданців.

В одному зі своїх недільних випусків поширена в Федеративній Республіці Німеччині газета «Зюддойче цайтунг» помістила матеріал про так зване «нове убозтво» в ФРН. Злидарів у країні — мільйони, і кількість їх, як зазначає газета, «має тенденцію до збільшення». Але держава, пишеться далі, піклується про бідняків і забезпечує їм необхідний життєвий мінімум. Завдяки так званій соціальній допомозі кожен із них щомісяця отримує 160 грамів вівсяних пластівців, 40 грамів манних круп, 15 грамів мила і рулончик туалетного паперу.

Усе, значить, передбачено. Навіть отой самий папір. До того ж держава покриває також їх витрати на газ і електрику. Тих грошей од щедрот державних вистачає на те, щоб щоденно півгодини слухати радіо, 11,3 хвилини дивитися телевізор, на 20 хвилин вмикати електричну лампочку, 30 хвилин користуватися електричною праскою, упродовж години — ввімкнутим холодильником, один раз на місяць — пральною машиною і раз у півріччя відвідати кіно. А от церкву злидар може відвідати коли йому забажається, і то цілком безкоштовно.

З цього переліку можна зробити висновок, що злидарі у ФРН повністю забезпечені лише туалетним папером і мають необмежені можливості слати свої молитовні прохання до господа-бога.

Врешті, тим папером вони, думається, забезпечені навіть із надлишком: при такому харчуванні одного рулончика може не те що на місяць, а й на цілий рік вистачити. Зважаючи ж на те, що кількість злидарів «має тенденцію до збільшення», тим бідакам у їх становищі тільки й лишається, що на всевишнього надіятися.

ДО ПИТАННЯ ПРО АПЕТИТ

Швейцарський хіміко-фармацевтичний концерн «Сандоз» і американська фармацевтична фірма «Мерк, Шарп і Доме» допустили промах у своїх планових передбаченнях: не врахувавши ситуації, випустили на ринок значну кількість таблеток для збудження апетиту. А тим часом попит на цю продукцію значно впав.

Отож чимало того товару лежало на складах без руху.

Але фармацевтичні бізнесмени знайшли вихід зі скрути. Справа в тім, що внаслідок тривалої засухи в деяких африканських країнах спалахнув голод, і в багатьох країнах світу громадськість почала збирати кошти, аби допомогти африканцям продуктами й медикаментами. На замовлення комітетів допомоги голодуючим вищепойменовані фармацевти взялися комплектувати для потерпілих аптечки, а в них — обов'язково впахати

отой свій залежаний товар — таблетки для підвищення апетиту.

Навіть буржуазна західна преса охарактеризувала таку комерцію не тільки як насмішку над здоровим глуздом, а й як справжній торговельний садизм, як порушення законів людяності і етичних норм.

Але підприємці визнають лише один закон: у будь-який спосіб викачувати прибуток. І тут їм не бракує апетиту; і саме в цьому вони й убачають здоровий глузд.

СОБАКИ НЕ ВИННІ

Собака, як відомо, — друг людини. Так уже йому, як той сказав би, на роду написано — другом людини бути. І якщо ту схильність до дружби із «царем природи» дехто іноді використовує у своїх, далеких од людяності, інтересах, то собаки у цьому не винні.

Собака, на відміну од деяких його двоногих друзів-хазяїв, готовий бути за друга кожній людині — незалежно від того, якого вона роду-племени, який у неї колір шкіри.

В кожному разі, до останнього часу собаки вродженого расистського норову не виявляли. Не було расистів серед собак. Навіть серед скажених.

Та от, як можна судити з повідомлення новозеландської газети «Домініон», начебто дійшло й до такого. Але винні у цьому знову ж таки не собаки.

Як повідомляє «Домініон», якась Марта де Вільс, громадянка Південно-Африканської Республіки, придумала новий вид бізнесу на расизмі. Вона торгує собаками, продаючи їх «тільки білим».

Але справа тут не лише у расовому обмеженні контингенту покупців — це, думається, роблять і крім неї деякі торговці собаками у вищезгаданому краї. Справа тут у іншому.

Собака, як відомо, друзів з-поміж людей здебільшого не сам собі вибирає. Вибирати собі друзів, у тім числі й з-поміж собак, — привілей людини. І, користуючись цим привілеєм, вона вибирає їх відповідно до своїх смаків та уподобань. І навіть відповідно до своєї натури. Отож вищезгадана дама, знаючи норов своїх, таких же, як і вона сама, співвітчизників, вивела спеціальну породу собак: ледве заглядевши чорношкірого чи «кольорового», вони оскаженіло кидаються на нього. При цьому хазяїнові не треба собі труда завдавати, аби й рот розкрити — у собак, як пояснює їх творець і родичка за вдачею, спрацьовує «генетичний рефлекс». Яким саме робом він у них витворюється, мадам де Вільс не розкриває — конкуренції боїться...

Є тут, щоправда, одне «але»: відмовляючи чорношкірим у звичайних людських правах, оті ж самі білі водночас беззастережно визнають за ними одне «право» — прислужувати білим. Але ж «собаки-расисти» цього не знають. Як же оберегти од них чорношкіру домашню прислугу?

На це «але» у мадам є своє «але»: хоч, мовляв, «генетичний рефлекс» спрацьовує завжди безвідмовно, але, запевняє вона покупців, якщо собак дресировати змалку, то їх можна навчити відрізняти «своїх» чорних.

І все йде, як по-писаному: винахідлива мадам кашучок грішми напихає, а її клієнти заводять друзів — відповідно до своєї вдачі, уподобань і, можна сказати, навіть відповідно до своїх поглядів на людство.

А до усіх бід, які звалюються на людину тільки тому, що у неї темна шкіра — ще й собаки долучаються.

Але, повторюємо, собаки у цьому не винні. Винен у цьому скажений расизм.

Д. МИТЮК.

— А вам, пробачте, не вистачило...

ХТО ЩО ЛЮБИТЬ

Смаки та уподобання бувають різні. Недарма ж у давній поговорці сказано: «Хтось любить попа, а хтось попову жінку». Та, віддавши належне фольклористиці, наблизимось до нашого сюжету. А конкретно — до касира-контролера ощадної каси № 3043/09 у селі Ораному на Київщині Параски Максимівни Сошко. Або, як її називали, до Паші. Так от, Пашу любило її районне начальство — всі працівники центральної ощадкаси № 3043 від ревізорів та бухгалтерів до тодішнього завідуючого О. М. Лозенка. Любили й вірили. Бо коли наїздили ревізори, то у Паші завжди все було в ажурі. Правда, вибірково звірку із записом у ощадній книжці вкладника і його особовим рахунком в ощадкасі робили тільки в Ораному й то лише в тих осіб, до кого поведе сама Паша, а в села Степанівку, Хочево чи Фрузівку, де теж були люди, які вносили гроші до ощадкаси, — ніякі ревізори й носа не показували. Вірили Паші. Бо, як уже сказано, дуже любили її.

І Паша любила. Гроші. Надто, коли їй здавали сотенними купюрами. Тоді дивилась на них і аж губами плямкала, аж очі ставали масними. Про цей її погляд та плямкання згадають пізніше...

Така ідилія панувала до кінця травня 1984 року. А точніше, до того моменту, поки громадянину Г. (з метою збереження таємниці вкладу не називатимем прізвища) треба було написати з книжки 150 карбованців. П. М. Сошко сказала, що в неї зараз немає в касі грошей і нехай вкладник прийде після обіду. Але Г. конче були необхідні гроші зранку. Аж тут йому хтось підказав, що він може їх отримати в Іванкові, адже особові рахунки сільських вкладників дублюються в центральній ощадкасі. Тим більше, що якраз до райцентру йшла попутна машина. Г. вскочив у машину, а Паша панічно сплеснула руками...

Чого хвилювалася П. М. Сошко, стало відомо в Іванкові. Бо коли вкладник заповнив ордерок, йому раптом сказали, що в нього на рахунок лише 110 карбованців, а він просить 150. «Як, — обурився Г., — у мене 370 карбованців, подивіться в книжку, там стільки й записано!»

Справді, в ощадній книжці було записано 370 карбованців. Вкладнику Г., як і 75 іншим громадянам, Сошко здані чи переказані суми до книжки записувала, а в особовий рахунок — ні. Отож, люблячи грошенята, вона таким чином і обкрадала людей. У колгоспниці К. «свиснула» 1982 карбованці, у В. — 1350, у Б. — 2070 і т. д.

Траплялися казуси й трагікомічного плану. Дід та баба все життя сварилися й не довіряли одне одному. Якось баба каже: «Тепер я на тебе чхати хотіла, ось назбирала сімсот рублів!» А дід: «Де вони в тебе взяли?» — «Не віриш, —

розсердилась баба, — подивися книжку». Дід глянув, та — бабі: «Ну от, і тут обдурила: в тебе ж не сімсот, а п'ятсот». — «Як п'ятсот, коли я сьогодні двісті Паші здала, й вона ж сама їх уписала!» Побігли вдвох до ощадкаси, й Сошко, щось пробелькотівши, таки вписала двісті — не вдалося вкрати. А дід та баба помирилися. Це, мабуть, єдина добра справа, яку мимоволі зробила П. М. Сошко.

Я кілька разів ужив слово «крала», але, мабуть, воно не зовсім точно відображає суть. Один літній колгоспник, ветеран війни, якому Сошко не вписала в особовий рахунок дві тисячі карбованців, уточнив це так: «Вона не крала, а брала, бо була повновладною хазяйкою в ощадкасі. А її начальники в районі та ревізори тільки вухами ляпали!»...

Що ляпали, то ляпали. І сам Лозенко, і його підлеглі М. А. Хмелевська, В. Д. Івченко, О. І. Форостенко, які завжди писали в актах

перевірок, що в Сошко усе гаразд — ляпали, аж луна від того ляпання котилася! Адже саме під час їхнього ляпання... чи то пак перевірок П. М. Сошко й цупила. Почала вона це в 1980 році. Привласнила 2918 крб. 24 коп. Спершу переживала, боялась — чи не схоплять за руку? Не схопили, а під кінець року ще й грамоту вручили. От вона й розгулялась. У 1982 році поцупила вже 22980 крб. А загалом хапнула близько 80 тисяч...

Це — тих, які вона вписала вкладникам у ощадні книжки, а сама привласнила. Але до цього ж іще й іншими методами цупила. Так, користуючись довірою й недосвідченістю однієї літньої колгоспниці, не завела на неї ощадну книжку й приймала гроші, видаючи папірці-розписки, які не мають юридичної сили. І якщо іншим, у кого є запис в ощадних книжках, гроші повністю повернуто (бо ж держава гарантує недоторканість і збереження вкладу!), то цій жінці лише з трудом, на основі рішення суду, видано половину суми...

Як сказано, гроші повернула держава. А не Сошко, бо все її конфісковане майно оцінено приблизно в три тисячі карбованців. Та й нема нічого дивного. Коли опечатали касу, злодійка — чи не встигло керівництво центральної ощадкаси

дати потрібні документи прокуратурі, чи райпрокуратура щось не продумала, — ще майже тиждень була на волі й ховала та переховувала що хотіла і як хотіла...

За всі ці «діяння» П. М. Сошко засуджено до 12 років позбавлення волі.

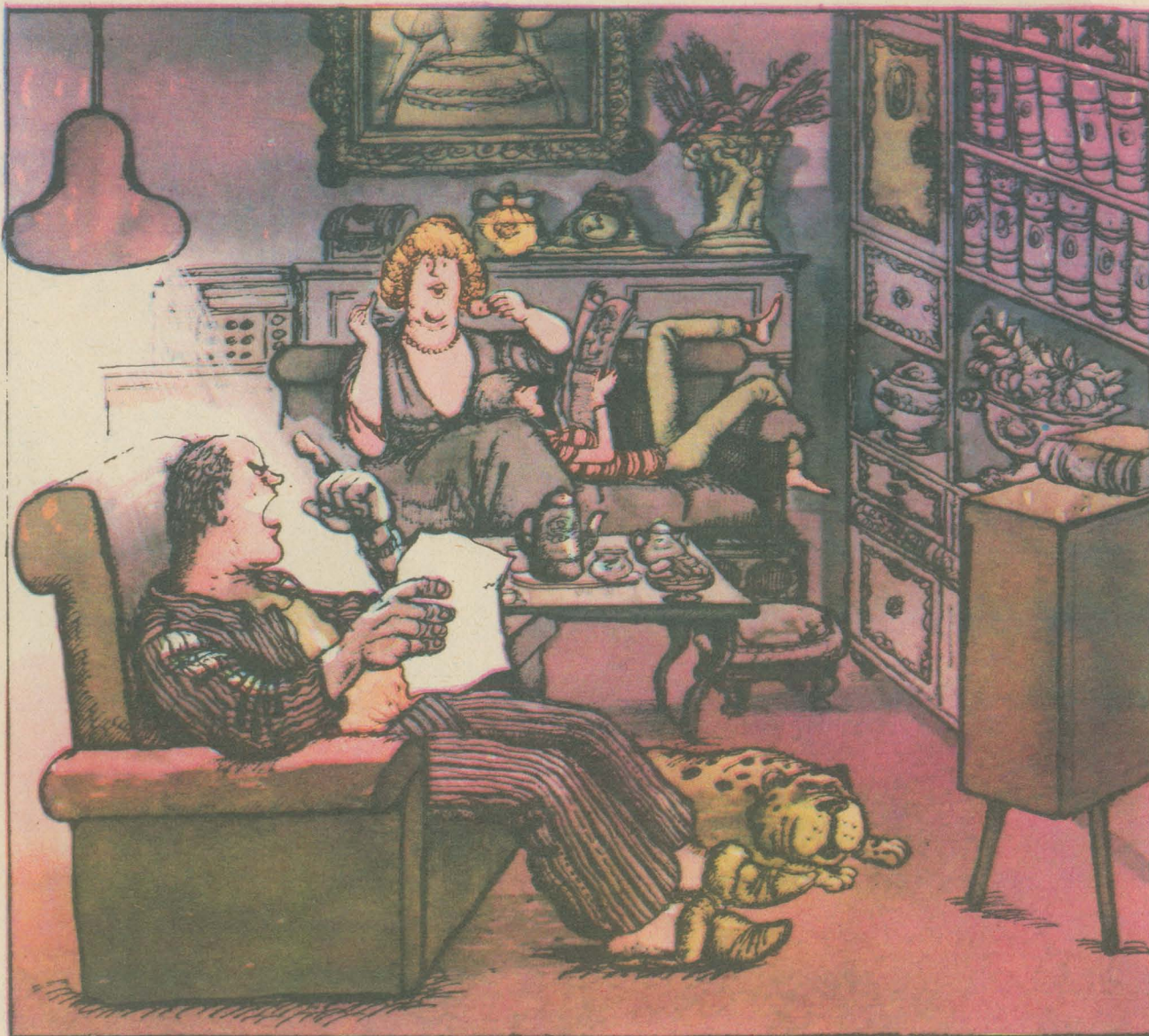
У читачів може виникнути питання: чому матеріал подано під рубрикою «Ті самі гості — в ту саму хату». Пояснимо. 1982 року в «Перці» № 5 був фейлетон «Авторитетна» Лідія Яківна — про контролера із села Стайки Кагарлицького району на Київщині, котра таким же робом, як і Сошко, вкрала близько двадцяти тисяч карбованців. Тоді ж в окремій ухвалі обласного суду начальнику облуправління державних трудових ощадних кас П. М. Демиденку було вказано на недосконалу систему перевірок і ревізій сільських ощадкас.

Як бачимо, відтоді нічого не змінилось.

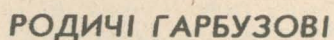
Тепер аналогічну окрему ухвалу винесено Верховним Судом Української РСР. Може, нарешті вона перетне шлях злочинцям і примусить тих, хто звик ляпати вухами, виконувати свої елементарні обов'язки.

Ів. НЕМИРОВИЧ.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— От безсовісна мамуля: знає, що ми ледь тягнемо, а ще й збирається переїхати до нас!

Іван ЛИСЕНКО.

(Pak-mak).

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

Дмитро ПАВЛИЧКО.

УТИМОША Кавури сталася велика радість — народилася донечка. Тижень, поки дружина лежала з новонародженою в пологовому будинку, Тиміш провів цілком раціонально. Перші два дні «замочував» подію з друзями, товаришами й сусідами, які приходили його вітати. Потім ще два дні бігав по магазинах, скуповував усе необхідне, від коліски до паперових пелюшок.

П'ятого дня придумував ім'я маленькій. Одразу відкинув Оленку, Іринку, Юльку, бо останніми роками тільки так дівчаток і називають. Цілий день згавав на це й аж надвечір зупинився на Поліксені. А що? Запам'ятовується! І звучатиме непогано: Поліксена Тимофіївна!

Решту днів Тиміш присвятив складанню плану виховання і гармонійного розвитку дитини. Основну увагу приділив фізичному розвитку, бо інтелектуально дитина й без плану розвиватиметься, адже телевізор тепер є в кожній квартирі. Не кажучи вже про радіо на кухні.

Коли дружина Тетяна повернулася з лікарні, то на радощах усе схвалила: і паперові пелюшки, і Поліксену, і план розвитку. Навіть мрійливо заявила:

— Може, наша Полечка ще й олімпійською чемпіонкою стане!

— Не треба нам чемпіонки! — категорично заперечив Тиміш. — Чемпіонки примушують дотримуватися спортивного режиму, а це впливає негативно на психіку.

Тиміш здавна був противником будь-якого режиму. Він якось дуже скоує

ПІЗНО

ГУМОРЕСКА

людину. Не треба чемпіонки! Нехай буде просто здоровою дівчиною.

На цьому й погодилися.

Почати вирішили з плавання, бо десь прочитали, що плавати дитина може ще до того, як навчиться сидіти. І коли Поліксеночці виповнився місяць, батьки урочисто понесли її до спортивного басейну, щоб записати в секцію плавання.

Тренер-інструктор, дебела жінка років під п'ятдесят, підозріло глянула на Поліксену й запитала:

— Скільки цій старій діві?

— Лише місяць минув... ну, ще й з тижнем, котрий ми простояли в черзі, — улесливим голосом промовив Тиміш, явно відчуваючи якусь

небезпеку, хоч не відав, звідки вона може налетіти.

— Пізно! — безнадійно махнула рукою тренерка. — Хто ж це приводить дитину...

— Ми не привели, ми принесли, — обережно поправив Тиміш.

— Не має значення! Хто ж це приносить дитину вчитися плавати, коли їй уже пішов аж другий місяць! І ви сподіваєтесь, що ми здатні з неї щось зробити? Запевняю вас, що навіть розрядниці з неї вже не вийде, не кажучи вже про майстра спорту. — Потім дебела тренерка вхопила батьків за руки й повела в басейн. — Он гляньте, бачите — плаває двоє дівчаток-близняток, їм теж, як вашій Пульхерії...

НОВЕНЬКИЙ

Прийшов юнак бадьорий на будову — Довкіл цемент, обаполи й щити... До гурту хлопців голосно промовив: — Де бригадира тут мені знайти?

— Ти новачок?

— Еге ж! — всміхнувся новенький.

— Тоді рубанок принеси, браток!

Глумливий регіт не вщухав довгенько, Коли подав хлопчина... молоток.

— Ну, годі над невмілим кепкувати! — Громаді владно кинув бригадира.

І юнакові: — Не зважай на жарти. Узнаєш все, коли пірнеш в цей вир:

Навчишся по шнурочку цеглу класти, Ходити будем разом в душову... От вручим кельму... А звідкіль до нас ти? Прийшов, напевно, прямо з ПТУ?

А той промовив, глипнувши з-під лоба: — Чого ви цирк улаштували тут? Призначений до вас я виконробом, Закінчив будівельний інститут!

СТЕПАН ГРИЦЕНКО.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— А он і наші — шашлики смажать!

— Не Пульхерії, а Поліксені! — поправив жорстко Тиміш.

— Не в тім справа! Їм так само, як вашій Поліксені позавчора лише сповнилося по місяцю, а вони вже чемпіонки міста з синхронного плавання.

— А коли ж, даруйте, вони почали плавати?

— Коли? На другий день після народження. Сьогодні знайшлися, а на завтра їхній батько приніс дружині в пологовий будинок квіти й апельсини, а малят ухопив під пахви й — до нас. Відтоді і тренуються. І результати — самі бачите!

Це було наочно й звучало переконливо. Кавури понесли дитину додому. Там дружина Тетяна роззрюмсалася. Тиміш почав заспокоювати:

— Не плач, на тому плаванні світ не клином зійшовся. Є ще чим зайнятися нашій Поліксеночці. Навіть та тренерка казала, що краще нам спробувати фігурне катання, як тільки донечка на ноги стане. Фігурне катання ліпше за плавання! Особливо для дівчат, я вважаю.

Дружина і з цим погодилася. Подумала собі: «Справді, чим погано бути Іриною Родніною! Може, ще й партнер гарний трапиться». Тетяна потайки від чоловіка все-таки мріяла про доньку-чемпіонку.

Коли Поліксені виповнився рік і вона зробила перші кроки по кімнаті, батьки повезли її в колясці до олімпійського спортивного комплексу записати в секцію фігурного катання.

Однак і тут чекало розчарування. — Ходить уже? — суворо запитав директор комплексу.

— Так! — гордо відповів Тиміш.

— Не піде! — категорично заявив директор.

— Як це не піде?! Ще й як піде! Ану, Поліксеночко, покажи дяді, як ти вмієш ходити.

— Вірю! Не треба показувати! Я кажу, що в секцію вона не піде, тобто не підійде. Бо пізно! Ми приймаємо лише тих, хто спочатку починає кататися на ковзанах, а вже потім учиться просто ходити...

— Нічого, — Тиміш не падав духом і заспокоював дружину. — Поведемо її на спортивну гімнастику. Бачила, які коники викидають там малі дівчатка!

І коли дитині виповнилося три роки, її повели в секцію спортивної гімнастики.

Але й там на них чекала невдача.

— Дуже пізно! — запевнив їх старший тренер. — Ну, подумайте самі, хто ж це у три роки починає займатися гімнастикою! Та у три роки вони в нас уже стають чемпіонами, в чотири вважаються корифеями.

— А в п'ять? — не без єхидства запитав Тиміш.

— А в п'ять вони вже фактично залишають великий спорт і переходять на тренерську роботу. Такі тепер часи! — поважно відповів тренер і розвів руками: нічого, мовляв, не вдієш.

Після цього Кавура махнув рукою на спорт і вирішив віддати доньку в звичайний дитячий садок, нехай розвивається, як усі інші діти. У дитячому садку запитали:

— А ваша Поліксена читати вже вміє? Таблицю множення знає?

— Яку таблицю множення? Їй же лише три роки! — заволав Тиміш.

— Погано, — журливо захитала головою завідувача. — У нас її ровесниці вільно працюють з мікрокалькуляторами і вже засвоїли таблицю логарифмів... І читати ваша теж іще не вміє? О, це вже зовсім нікуди не годиться. У нас всі дітки уже самотужки прочитали Достоєвського й Фолкнера. А дехто в її віці вже й сам пише. Правда, поки що лише вірші до урочистих дат, але небавом, сподіваємося, перейдуть і на прозу. Ось так!

Лише тепер Тиміш Кавура нарешті збагнув, що він з гармонійним розвитком доньки таки трохи запізнився. Не врахував, що живемо в епоху аселе-рації...

ОВСІЙ КРУКОВЕЦЬ.

Вітаємо ювіляра!

Поета, лауреата Державної премії СРСР,
Державної премії УРСР імені Т. Г. Шевченка,
Республіканської комсомольської премії
імені М. Островського
Бориса ОЛІЙНИКА
з його першим 50-літтям!

Дружній шарж А. АРУТЮНЯЦА.

Місцеві українці

ТАКІ ОТ СПРАВИ

— Слухай, Іване, — звертається жінка до чоловіка, — люди кажуть, що ти до Марини ходиш...
— Це їх справа.
— А ще кажуть, що вона про те язиком плеще по селу...
— Це її справа.
— Ну, то я їй усі вікна повибиваю!
— Це твоя справа.

Повідомив М. ПОЛІЩУК.

с. Бабино
Старосинявського району
Хмельницької області.

СКІЛЬКИ МОЖНА!..

Чоловік прочитав листа від тещі і невдоволено каже дружині:

— У твоєї матері совісті чортма.
— Чого ти! — обурилась та.
— Того! — пояснив чоловік. — Коли вони кабанчика кололи, я приїздив? Приїздив. Коли вони мед качали, допомагав? Допомагав. І коли грецькі горіхи збирали, теж був? Був!

— То й що? — не розуміє дружина.
— А вона ось пише: «Приїзди, синку, допоможеш город скопати і картоплю посадить». Зовсім уже на мою шию сісти хоче...

ДЕ ДВЕРІ!

Виконроб, прийшовши ранком на роботу і оглянувши об'єкт, розвів руками:

— Ну й чудасія! Лише вчора нависили двері, а їх уже немає...
І до сторожа:
— Де двері?
— Не знаю, не знаю. Ось подивлюся вдома. Якщо немає, то, значить, хтось украв.

Повідомив П. КОВАЛЬ.

с. Святилівка
Глобинського району
Полтавської області.

ПО ТЕЛЕВІЗОРУ КРАЩЕ

— Ви, діду, учора в кіно ходили, сподобалось? — питає онук.

— Ні! — відрізав дід. — Хай йому грець, по телевізору дивитись краще.

— Чому?
— Якесь психічна молодичка весь сеанс у потилицю мене товкла і шипіла над вухом, наче найнята: «Не хропите, діду, ви ж не вдома...»

м. Київ.

Повідомив В. ГУСАР.

Пошук увінчався успіхом. Так можна розцінити розгадку появи нової притоки славнозвісної ріки Збруч. Та водна притока з'явилася одного чудового дня року, року... Тепер уже важко встановити, якого саме року. Принаймні — досить давно.

І місцевих жителів Волочиська, і водіїв рейсових автобусів, які курсують через місто з Києва на Львів, та інших вразило те, що водний потік, не шукаючи собі якогось природного русла, рвонув пряминою по вулиці Кірова, що є тут головною. Та й навіщо тому потокові якесь там русло з перешкодами, коли уздовж гладенького асфальту й через самий асфальт текти найлегше.

Лише часом цей бурхливий потік дещо збочує. І тоді потрапляє на городи і в садочки мешканців, завдаючи їм чималих прикросів. Справа в тім, що сама вода має агресивний хімічний склад, бо надто підкислена.

На перших порах, коли явище не було досліджене, людей дивував і той факт, що потік води під кінець останнього дня тижня (в п'ятницю!) помітно слабшав, а в суботу й неділю взагалі зникав. Залишалися тільки його сліди — промоїни на асфальті.

Після першого здивування люди, нарешті, зайнялися пошуками: звідки той потік на центральній вулиці міста? І таки знайшли. Виявилося, що постачальник брудної води для потоку — місцевий завод харчових концентратів, основна продукція якого — оцет. Керує тим заводом Анатолій Петрович Брень. Загалом симпатичний, але дещо нехазяйновитий чоловік.

Коли пошук увінчався успіхом, про потік заговорили. І не тільки усно. Про нього писали обласна молодіжна газета «Корчагінець» (листопад 1984 р.), газета «Радянське Поділля» (липень 1985 р.), писали акти працівники санепідстанції. А потік, який уже завдав чимало шкоди, не вщуває. Бо на заводі не спроможуться спорудити відстійник. Хоч для цього все є.

Потік не лише забруднює води Збруча, а й підмиває добру репутацію тих організацій, котрі в силах і зобов'язані перепинити йому шлях.

І. СОЧИВЕЦЬ.

Мал. В. СОЛОНЬКА

Самомилювання у кривому дзеркалі приписок.

«У кого є на сьогодні по дві голови, то можна на цій неділі по одній здати до колгоспу, якщо є відповідна вага».

(3 виступу зоотехніка).

«Міське кладовище переїхало на новий масив. Кого похоронять на старому — будуть відповідати».

(3 оголошення).

«До правління к-пу

Заява

Прошу правління зняти з мене сувору догану, об'явлену мені за трудову дисципліну».

Надіслав В. КОНДРАТЮК.

«Приймаються замовлення на пошкодження телефону. Звертатися за адресою...»

(3 оголошення).

Надіслав Т. АНДРУЩЕНКО.

Надіслала Н. НАКОНЕЧНИК.

«...Іздовий Бараненко Іван Миколайович находився в нетверезому стані. По розмові зав. МТФ Дуденка П. В. було сказано, що уже три дні використовує коні у своїх лічних цілях для випивки спиртного, а корма не завозив».

(Витяг з акту).

Надіслав С. КРАМАРЕНКО.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ У селі Соколове (Вінницька обл.) сталася біда: згоріло приміщення дитячого садка. А сталося це аж у 1975 році. І от з того часу керівники місцевого колгоспу та сільради не спромоглися відбудувати його. Про отаку багаторічну тяганину з ремонтом писалося у замітці, яку було вміщено у розділі «Перчанські консультації» (№ 10 журналу).

Після виступу Перця голова виконкому Хмельницької райради О. Ф. Алименко повідомив, що приміщення дитячого садка добудовано, капітально відремонтовано, і нині дитсадок уже діє.

◆ «Наступна зима — не страшна!» — у замітці під такою назвою («Перець» № 11) розповідалося, що будівельники пересувної механізованої колони № 90, споруджуючи у місті Павлограді (Дніпропетровщина) по вулиці Дніпровській будинок № 370-а, здали його з численними недоробками. З осені минулого року мешканці будинку домагаються, щоб будівельники ліквідували свій брак, а тим — байду же.

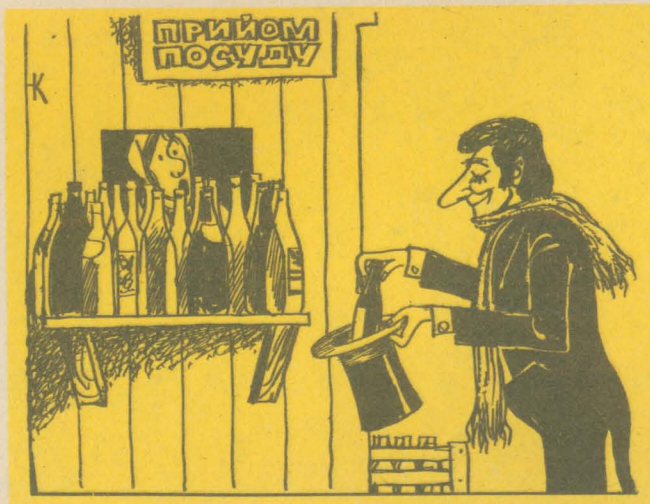
Голова виконкому Павлоградської міської Ради І. Н. Приходько повідомив редакції, що нині усі недоробки у згаданому будинку ліквідовано. А за безвідповідальне ставлення до своїх службових обов'язків заступника голови міськвиконкому, голову комісії по прийому будинків в експлуатацію Компанійця Є. Г. притягнуто до суворой відповідальності.

◆ У селі Косогірці (Хмельниччина) був ставок. Великий, красивий. Та згодом його передали рибгоспу, і тепер на місці ставка — лише калюжа. Так писали у листі до редакції колгоспники. Редакція з цим листом звернулася до Ярмолинецького райвиконкому і попросила ретельно перевірити його. Голова виконкому райради П. С. Коцюба повідомив, що факти підтвердились. Вжито належних заходів: ставок очищено й відновлено.

◆ Пасажири, що їхали у вагоні № 12 поїзда № 283 поскаржилися Перцеві на те, що провідник цього вагона Шевченко А. П. недбало ставився до своїх обов'язків, а на зауваження відповідав грубістю, бо був на добрячому підпитку. Редакція з цим листом звернулася до управління Південно-Західної залізниці.

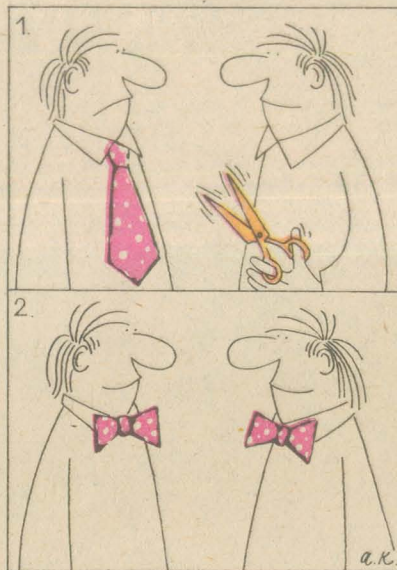
Як повідомив начальник служби вагонного господарства Н. Т. Ступченко, за допущені порушення Шевченка А. П. переведено на роботу, не пов'язану з обслуговуванням пасажирів. А начальнику поїзда Грушковському вказано на необхідність посилення контролю за роботою бригади провідників.

Мал. М. КАПУСТИ

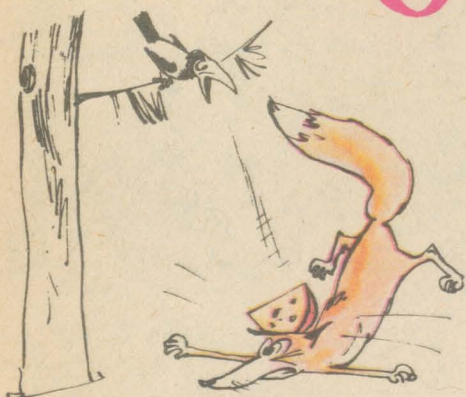
— Досить, досить, у мене вже не вистачить тари!

Мал. А. КОНОНЕНКА

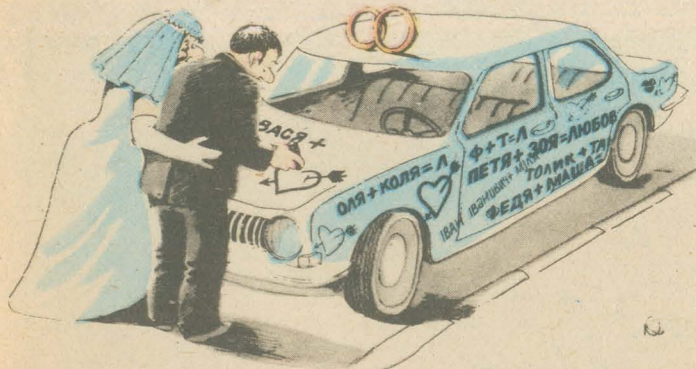
Без слів.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

Мал. Т. ЮНАКА

Розписалися...

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-82-14, 441-89-37, 441-89-38.
Адрес редакції: 252047, Київ-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 19 (1205)
(на українському мові)
Видавництво «Радянська Україна».

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 02.09.85. Підписано до друку 18.09.85. БФ 18970. 70×108/8. Офсетний друк.
2,8 умовн.-друку. арк. 14 умовн. фарб.-відб. арк. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2284000 прим.
Зам. 04690.

© Журнал «Перець» 1985 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатися на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотолабірного комплексу «Каскад»

Отсканирован reductorer
для rutracker.org

Кривавий бізнес.